

Recensie: Sven Ratzke ís Marlene Dietrich in zeer indringende voorstelling

Sven Ratzke speelt Marlene Dietrich geweldig in al haar kwetsbaarheid, kribbigheid, melancholie en trots. Beeld Ann-Marie Schwanke

Het kaartje voor *Marlene* van Sven Ratzke biedt toegang tot twee voorstellingen: een terugblik op het leven van Marlene Dietrich én een magnifiek concert.

Marlene Dietrich (1901-1992) had de mazzel dat in haar tijd nog geen digitale sociale media bestonden. Anders zou de bagger voor de ‘vieze, vuile vaderlandverrader’ nog veel heftiger zijn geweest. Duitsers waren boos omdat ze Amerika verkoos boven het Duitsland van Hitler, boos dat ze na de oorlog niet direct thuishkwam en ook boos toen zij in 1960 wél naar Duitsland kwam. Maar voor de Duitsers is zij ook de allergrootste, als zangeres, als filmdiva en als vrijgevochten, zelfverzekerde (*‘Ein bisschen bi schadet nie’*) vrouw die de juiste keuzes heeft gemaakt. Sven Ratzke laat alle facetten in een compacte, zeer indringende voorstelling zien.

De eerste woorden van *Marlene* zijn: “Ik ben niet geboren. Ik ben verzonnen.” De woorden komen uit de pen van Connie Palmen, die heel zuinig is geweest met woorden, die wel heel veel zeggingskracht hebben, waardoor we vrijwel alle kanten van Marlene Dietrich in het eerste deel van de voorstelling tegenkomen. Dat deel speelt zich af in de kleedkamer als zij zich, met behulp van haar kordate én gediensstige assistente (Julia Herfst) voorbereidt op haar concert. Ze is veeleisend, nukkig (verontwaardigd als de tournee slechts bijna uitverkocht is) en ziet in de genadeloze spiegels die haar omringen dat ze op leeftijd is. Het publiek gelooft in

de legende die zij zelf heeft gecreëerd. Maar zij voelt het als een verstikkend keurslijf. Zij wil weer echt zijn.

Sven Ratzke speelt Dietrich geweldig in al haar kwetsbaarheid, kribbigheid, melancholie en trots. Dit is geen travestie, maar het zuiverste bronwater.

Concert

Na de pauze krijgen we een deel van het concert dat zij bij terugkeer in Duitsland in 1960 gaf, met de puntgave pianist Jetse de Jong, die in zijn eentje als een volledig combo klinkt. En ook hier een magische Dietrich: zwoel, zonder pathos en gelukkig met alle klassiekers, zoals *Ich bin von Kopf bis Fuß auf Liebe eingestellt*, *Lili Marleen* en het snoeiharde en toch ingetogen antioorlogslied: *Sag mir wo die Blumen sind*.

Voor het lied *Honeysuckle Rose* neemt Dietrich/Ratzke een gracieuze, verleidelijke pose aan op de piano. Dan snap je waarom Godfried Bomans op het Grand Gala du Disque in 1963, toen Dietrich een Edison kreeg, verzuchtte: 'Had mijn vrouw maar één zo'n been.'

Je moet het lef hebben. In Berlijn, in het hol van de leeuw in de huid kruipen van Marlene Dietrich, waar de Duitse actrice Judy Winter in meer dan 500 voorstellingen tot nu toe de ultieme personificatie van La Dietrich was. Sven Ratzke durfde het aan, en hij kreeg een staande ovatie (in Duitsland wél een uitzondering) van het publiek en de volledige Duitse pers. En nu krijgt hij Nederland tot eind mei aan zijn voeten met deze wonderschone voorstelling.